

COLUMN – Zaterdag Live 24 november 2018 - Columnist: Peter Drijver

Daklozen

Precies over een maand vieren we kerstmis: midden in de winter schurken we bij elkaar en geven we ruimte aan onze gevoelens van mededogen, solidariteit en welvaartsdeling. In de aanloop daarnaartoe vieren velen het Sinterklaasfeest: een kinderfeest rond het fantastische verhaal van een goedheiligman en een hofhouding, die hem helpt om lieve kinderen te belonen met pakjes en lekkers.

De scheuren in beide idylles zijn levensgroot. Al was het alleen maar omdat andere culturen kennis maken met de onze en dan vallen bepaalde dingen op. Zoals het ons allemaal opvalt wat in andere Europese landen nog aan pensioenregels geldt.

Bij een moderne beoordeling van het Sinterklaasverhaal steekt de zwarte knecht natuurlijk het meest. Maar ook de vleesgeworden christelijke goedgeefsheid is best wel wrang. En bij een moderne beoordeling van het kerstverhaal steekt het net zo goed dat we allemaal de zelfopoffering vieren van dat kindeke, maar er een hele kerkelijke traditie erbij zouden moeten accepteren.

‘Het Meisje met de Zwavelstokjes’ speelt op oudejaarsavond, maar het is misschien een evengoed vehikel om een paar dagen per jaar mededogen en delen op de agenda te zetten. Zonder die kerk als contrabande. Delen van warmte, welvaart en keuzevrijheid staan dan voorop. Maar we hoeven geen afscheid te nemen van de fraaie kerstmuziek, de boom, de lichtjes en al die andere onbegrijpelijke rituelen en gebruiken die onze laatste week van het jaar kenmerken.

Op de achtergrond spelen zaken van oud en rijk, keuzevrijheid, onverwoestbare corrupte en dictatuur plus ongelijke verdeling van welvaart en geld die brandstof leveren voor afgunst, jaloezie, angst, diefstal, oplichting en migratiestromen. Landen blijven achter zonder kritische massa die een land moet helpen naar welvaart, zeggenschap, scholing en zorg. Landen met deerniswekkende autoritaire potentaten waar de defensiebegroting en uitverkoop van grondstoffen de middelen van voortbestaan zijn.

Daklozenzorg is veel meer en gecompliceerder dan alleen die handvol junks en alcoholisten van straat houden en een warm bed bieden. Met de teloorgang van de corporaties is de woningnood inflexibeler geworden, de toegenomen complexiteit en eenzaamheid brengt veel individuele verwarring waardoor een kink in het leven kan leiden tot een enorm probleem.

Daklozenzorg in oude verpleeghuizen, kantoren of ziekenhuizen kan goed. Alles staat en valt met de begeleiding en ieders wens een rustige woonplek te hebben. Dat is heel veel ingewikkelder dan het lijkt, de betrokken organisaties bekijken zich daar ook wel eens op.

Maar mensen, bedenk in deze koude maanden dat die opvang toch echt moet gebeuren –het hele jaar door. Als stedeling moeten we binnen onze stad die ruimte vinden. En dat kunnen we.